

"Grattis på födelsedagen, Haymitch!"

Fördelen med att vara född på slåtterdagen är att man kan få sovmorgon på sin födelsedag. Efter det går det mesta utför. Att vara ledig från skolan en dag kompenserar knappast för skräcken under lottdragningen. Även om man klarar den är det ingen som känner för att äta tårta efter att ha sett två ungar släpas iväg till huvudstaden för att slaktas. Jag vänder mig på sidan och drar upp täcket över huvudet.

"Grattis på födelsedagen!" Min tioårige bror Sid ruskar om mig. "Du sa ju att jag skulle väcka dig så att du får komma ut i skogen när det ljusnar."

Det stämmer. Jag hoppas kunna jobba klart före ceremonin så att jag kan ägna eftermiddagen åt de två saker jag gillar mest – att slöa och att vara med min tjej Lenore Dove. Morsan gör det svårt för mig att hålla på med sådant. Med jämna mellanrum förklarar hon att inget jobb är för svårt eller för smutsigt eller för besvärligt för mig, och att till och med de som är fattigast kan skrapa ihop några penny och få det lite bättre än de som har det allra sämst. Men med tanke på den här dagens två stora händelser så tror jag att hon ger mig lite lösa tyglar så länge jag sköter mitt jobb. Det är spelledarna som kan förstöra mina planer.

"Haymitch!" ylar Sid. "Solen är på väg upp!"

"Ja, ja! Det är jag också." Jag rullar av madrassen ut på golvet och drar på mig ett par shorts sydda av en mjölsäck så

att orden GÅVA FRÅN KAPITOLIUM är stämplade i rumpan. Morsan tar vara på allt. Redan som ung blev hon änka när farsan dog i en eldsvåda i kolgruvan. Hon har försörjt Sid och mig genom att tvätta åt folk och inte kasta bort något som duger att använda. Kolaskan i eldstaden sparar hon för att göra såpa av, äggskal maler hon för att gödsla med i trädgården och en vacker dag kommer de här kortbyxorna att rivs till remsor och vävas till en matta.

Påklädd knuffar jag Sid i säng igen, och han kryper ihop under sitt lapptäcke. Jag snor åt mig en bit majsbröd i köket. Just för att det är födelsedag får jag lite bättre än det grova, mörka brödet av mjöl från Kapitolium. Bakom huset står morsan redan och rör om med en käpp i en ångande bykgryta. Armmuskulerna sväller när hon vänder på en gruvarbetaroverall. Hon är bara trettiofem men livets sorger har redan gett henne djupa fåror i ansiktet.

När hon får se mig i dörröppningen torkar hon svetten ur pannan. ”Grattis på sextonårsdagen! Det finns sylt på spisen.”

”Tack, morsan.” Jag hittar en gryta med plommonsylt och fiskar upp lite med min brödbit innan jag ger mig av. Jag hittade plommonen i skogen häromdagen, men det är en trevlig överraskning att få dem kokta med socker.

”Du måste fylla vattentanken åt mig i dag”, säger morsan när jag går förbi henne.

Vi har rinnande kallt vatten, men strålen är så tunn att det skulle ta en evighet att fylla en hink. Det finns en tunna med rent regnvatten som gör kläderna mjukare efter tvätt och det tar hon extra betalt för. Men för det mesta använder hon vatten från brunnen. Att pumpa upp, bära fram och hälla över i tanken är nästan två timmars jobb, till och med om Sid hjälper till.

”Kan det inte vänta till i morgon?” frågar jag.

”Det börjar ta slut och jag har ett helt berg av tvätt”, svarar hon.

”I eftermiddag, då”, säger jag och försöker att dölja att jag blir irriterad. Om slåttern är över klockan ett, och under förutsättning att vi två inte drabbas i år, kan jag vara klar med vattnet vid tre och ändå hinna träffa Lenore Dove.

De grå väderbitna husen i Sömmen ligger insvepta i skyddande dimma, som skulle kännas trygg om det inte vore för att det här och där hörs skrik från ungar som drömmer mardrömmar. Allteftersom de femtionde hungerspelen har närmat sig har de där skriken hörts oftare och oftare de senaste veckorna. Min oro har vuxit i samma takt, fastän jag anstränger mig för att behärska den. *Andra kvartss sekelkuvningen. Dubbelt så många ungar.* Det är ingen vits att oro sig, tänker jag, du kan inte göra något åt det. *Som två hungerspel i ett.* Det finns inget sätt att styra resultatet av slåttern eller det som kommer efter. Mata inte mardrömmarna, grips inte av panik. Bjud inte huvudstaden på det, de har redan stulit tillräckligt mycket.

Jag går längs den tomma kolstybbsgatan till kullen med gruvarbetarnas gravplats. På sluttningen finns en massa stenar och träskyltar som markerar gravar, en del med inhuggna namn, andra med flagnande färg. Farsan ligger i Abernathys familjegrav, en liten markplätt med en gemensam kalksten för oss alla.

Efter att snabbt ha kontrollerat så att ingen ser mig – det är sällan någon här och verkligen inte vid soluppgången – kryper jag under staketet ut i skogen utanför Distrikt 12 och börjar vandra mot destilleriet. Att bränna sprit ihop med Hattie Meeney är knepigt, men det är lätt som en plätt jämfört med att döda råttor eller städa ur uthus. Hon förväntar sig att jag arbetar hårt, men det gör hon själv också. Fastän hon är en

bra bit över sextio klarar hon mer än folk som är hälften så gamla. Jobbet är fysiskt hårt och det är mycket stänk och stön när vi jobbar. Samla brännved, hiva spannmålssäckar, leverera fulla flaskor och bära tillbaka de tomma för att fyllas. Det är där jag gör nytta. Jag är Hatties packåsa.

Jag stannar vid det som vi kallar depån, en bar markfläck dold under ett pilträds nerhängande grenar. Det är där Hattie lämnar råvarorna. Där väntar två tolvkilossäckar med krossad majs. Jag svingar upp en på vardera axeln.

Det tar ungefär en halvtimme att gå till destilleriet, där Hattie står och passar en stor gryta mäsik bredvid resterna av en liten brasa.

Hon räcker fram sin slev med långt handtag. ”Du kan väl röra om ett tag?”

Jag lägger ner majssäckarna under ett skärmtak vi har som lager och höjer slevens i en segergest. ”Nämen oj, man blir befördrad!”

Att jag får hantera mäskan är nytt. Kanske tänker Hattie börja lära upp mig för att bli hennes kompanjon en vacker dag. Om vi är två som bränner på heltid skulle inkomsterna öka och efterfrågan är alltid större än hon kan leverera, till och med för de starkaste varorna som hon tillverkar med säd från Kapitolium. Sådan sprit är särskilt efterfrågad eftersom den är så billig att även gruvarbetarna har råd med den. De finare varorna köps av rikt folk i stan och av Kapitoliums soldater, det vill säga fredsväktare som struntar i reglementet. Men hembränning är olagligt på massor av vis, och det enda som behövs för att vi ska hamna i stupstocken eller något ännu värre är en ny överste fredsväktare som inte själv gillar starka drycker. Att jobba i gruvan är tufft, men man blir inte hängd för det.

Medan Hattie packar halvflaskor med brännvin i en korg

fodrad med mossor sätter jag mig på huk och rör i mäsken då och då. När den har kokat ett tag håller jag över den i en hög hink och hon lägger i jästen. Jag ställer mäsken under skärmtaket för att jäsa. Hon destillerar inget i dag för att inte riskera att röken väcker uppmärksamhet om dimman lättar. Våra lokala fredsväktare vänder kanske ryggen till Hatties destilleri och hennes stånd i Hällen, den gamla lagerbyggnaden där vår svarta börs finns. Men hon är rädd för att deras motsvarigheter från huvudstaden i sina lågflygande, maskerade svävarfarkoster ska upptäcka oss från luften. Jag behöver inte heller hämta några flaskor i dag, så jag blir satt att hugga ved till resten av veckan. När vedstapeln är fylld igen frågar jag vad mer som behöver göras. Hon bara skakar på huvudet.

Hattie har fått mig att gilla henne genom att ge mig drinks. Lönen går raka vägen till mamma, men Hattie ger mig lite extra i smyg ibland. En handfull krossad majs som jag kan ge Lenore Dove till hennes gäss, ett paket jäst jag kan byta till mig något för på Hällen och i dag en halva brännvin till mig själv. Hon ler med sina trasiga tänder och säger: ”Grattis på födelsedagen, Haymitch. Om du är gammal nog att tillverka sprit så är du väl gammal nog att dricka.”

Jag kan inte annat än hålla med, och även om jag inte dricker själv så blir jag glad över flaskan. Den kan jag lätt sälja eller byta bort eller kanske ge till Lenore Doves farbror Clerk Carmine så att han får lite högre tankar om mig. Man skulle kunna tro att tvättgummans son är oförarglig, men en gång i tiden var Abernathys kända som rebeller. Tydligt omges familjen fortfarande av upprorsrykten som både lockar och skrämmar. Efter att min far dog sades det att eldsvådan som tog hans liv inte var en olyckshändelse. Vissa hävdade att han dog under ett sabotageförsök i gruvan, andra att regimens bossar gav sig på hans arbetslag för att de var ett gäng bråk-

stakar. Så problemet kanske är min släkt. Inte för att Clerk Carmine precis älskar fredsväktarna, men han är inte heller den som vill ställa till bråk. Eller så kanske han helt enkelt inte gillar att hans brorsdotter hänger med en spritlangare, trots att det är ett fast jobb. Ja ja, vad det än beror på så nickar han knappt ens åt mig när vi ses, och en gång sa han till Lenore Dove att jag är en sådan som dör ung. Det var nog inte menat som uppmuntran.

Hattie gläfsar till när jag ger henne en spontankram. ”Nänä, nu räcker det. Är du fortfarande tänd på den där flocktjejen?”

”Jag gör i alla fall så gott jag kan”, skrattar jag till svar.

”Stick och gör livet surt för henne, då. Jag har inget mer jobb åt dig i dag.” Hon håller en näve krossad majs i min hand och sjasar iväg mig. Jag stoppar majsens i fickan och sticker innan hon hinner ta tillbaka den finaste presenten – en oväntad stund med min tjej. Jag vet att jag antagligen borde ta mig hem och sätta igång med att fylla vattentanken, men jag kan inte motstå frestelsen att få några stulna kyssar. Det är min födelsedag och för en gångs skull får vattentanken vänta.

Dimman börjar lätta när jag springer genom skogen mot Ängen. De flesta brukar prata om att det är så vackert där, men Lenore Dove kallar den de fördömdas vän, för där kan man gömma sig från fredsväktarna. Hon brukar ha en mörk syn på det mesta, men det kanske inte är så konstigt eftersom hon är uppkallad efter en död flicka. Eller halva namnet efter den döda flickan i en gammal dikt och halva efter en nyans av grått, vilket jag fick veta första dagen jag träffade henne.

Det var på hösten efter att jag hade fyllt tio och jag hade för allra första gången slunkit under stängslet som omger vårt distrikt. Både lagen och hotet från rovdjur hade avskräckt mig. Rovdjur är ovanliga, men de finns. Min vän Burdock hade till slut lyckats nöta ner mitt motstånd genom att säga

att han gjorde det jätteofta och att det var jättelätt och att det fortfarande fanns äpplen om man kunde klättra. Och jag kunde klättra och jag älskade äpplen. Eftersom han dessutom var yngre än jag fick han mig att känna mig som en riktig fegis för att jag inte vågade.

”Vill du höra något?” sa Burdock medan vi gick långt ut i skogen. Han lutade huvudet bakåt och sjöng något med sin fantastiska röst. Stark och ljuvlig som en vuxen kvinnas, men renare, inget galande. Allt blev tyst och sedan började härmskrikorna ta efter. Jag visste att de kunde låta som andra fåglar, men jag hade aldrig hört dem imitera en människa förut. Jag blev imponerad. Men sedan föll ett äpple rakt i huvudet på Burdock och han tystnade.

”Vem är det som skriker för mina fåglar?” hördes en flickas röst. Och då fick vi syn på henne, uppflugen på en trädgren ungefär sex meter ovanför oss, som om hon bosatt sig där. Sneda rättsvansar i håret, nakna smutsiga fötter, en liten bok i näven. Hon mumsade på ett äpple.

Burdock lade huvudet på sned och skrattade. ”Tjena kusse. Får du gå ut hit ensam? Det får minsann inte jag.”

”Jag har inte sett dig”, sa hon.

”Jag har inte sett dig heller. Kasta ner några till oss, hördu.”

Till svar ställde hon sig upp på grenen och började hoppa på den så att det regnade äpplen över oss.

”Vänta lite, jag har en säck borta vid pilbågen.” Medan Burdock sprang iväg tog hon sig snabbt nerför grenarna och landade på marken. Hon var inte någon av Burdocks Everdeen-kusiner, men jag visste att han hade några avlägsna bryllingar på sin mammas sida. Jag hade sett henne i skolan där hon hade verkat lite blyg, men jag hade ju inte pratat med henne. Hon verkade inte vilja prata nu heller, utan stod bara och tittade på mig tills jag bröt tystnaden.

”Jag heter Haymitch.”

”Jag heter Lenore Dove.”

”Som fågeln?”

”Nej, som färgen.”

”Vadå för färg?”

”Som duvans.”

Det var då mitt hjärta började bulta och jag fick fjärilar i magen, och så har det varit sedan dess. Lite senare, i skolan, vinkade hon mig till sig och pekade i en luggsliten ordbok: *Duvgrå; varmt grå kulör med små stänk av lila eller rosa*. Hennes färg. Hennes fågel. Hennes namn.

Efter det började jag lägga märke till henne. Hennes urblekta overaller och blusar var prydda med färggranna tygbitar, en klarblå näsduk i en ficka, ett hallonrött band fäst vid manschetten. Hon löste sina skoluppgifter snabbt men gjorde inget väsen av det utan satt sedan tyst och stirrade ut genom fönstret. Jag lade märke till att hennes fingrar rörde sig som om hon tryckte på låtsastangenter. Skon gled av strumpfoten och hon stampade ljudlöst takten mot trägolvet. Hon spelade musik, hon hade musiken i blodet som alla i Flocken. Men hon var olik dem också. Hon var mindre intresserad av vacker musik än av farliga ord, sådana som uppmuntrar till revolt och som gjorde att hon hamnade i häktet två gånger. Då var hon bara tolv och de lät henne löpa. Nu skulle de inte göra det.

När jag kommer fram till Ängen glider jag under stängslet. Där stannar jag för att hämta andan och njuta av att titta på Lenore Dove som sitter uppflugen på sin älsklingssten. Solskenet förstärker de röda stänken i hennes hår när hon böjer sig fram över ett dragspel. Inför en publik av ett dussin betande gäss lockar hon en melodi ur det andtrutna gamla instrumentet och sjunger med en röst lika mjuk och trollbindande som månens sken.

*Mannen hängs och kvinnan flås
när de stjälar allmänningens gås,
men värre skurkar skyddas väl
när gåsens allmänning de stjälar.*

Det är inte ofta man får höra henne sjunga, för hon gör det aldrig offentligt. Det gör ingen ur Flocken. Hennes farbröder är egentligen mer musiker än sångare, så de spelar bara melodierna och låter dem i publiken som har lust att sjunga göra det. Lenore Dove tycker i alla fall bättre om att ha det på det sättet. Hon säger att hon blir så nervös att hon inte får fram ett ljud när hon ska sjunga inför andra.

Hon har vuxit upp hos Clerk Carmine och sin andre farbror, Tam Amber, efter att hennes morsa dog när hon föddes, och hennes farsa har alltid varit ett mysterium. Ingen av farbröderna är släkt med henne, för hon är en Baird, men i Flocken tar man hand om varandra. Borgmästaren har det enda riktiga pianot i Distrikt 12, och de har gjort upp om att Lenore Dove kan få öva där om hon spelar vid bjudningar ibland. Då har hon en urblekt grön klänning, elfenbensvitt band i håret och orangefärgat läppstift. När hennes familj spelar på olika ställen i Distrikt 12 för att tjäna pengar räcker det med instrumentet hon spelar på nu, som hon kallar sin melodilåda.

*Så snart vi tar vad ej är vårt
Av lagen då vi straffas hårt,
Men fint folk står det alltid fritt
Att ta det som är ditt och mitt.*

Det här är inte en sång som hennes farbröder låter henne spela hemma hos borgmästaren. Eller någonstans alls i Distrikt 12. Risken är att folk kan texten och ställer till bråk. Den är

för upprorisk. Och jag måste säga att jag håller med Clerk Carmine och Tam Amber. Varför utmana ödet? Vi har problem så det räcker ändå.

*Och bryts mot lag av fattig man
Han aldrig kommer undan, han.
För lag är lag och ska så va'
det säger de som stiftat har.*

Jag spanar ut över Ängen. Den ligger avsides, men vi vet alla att det finns ögon överallt. Och oftast finns det öron i närheten av ögonen.

*Ja, alla fångslas eller flås
när de stjäl allmänningens gås.
Så saknar gässen platsen sen
tills de stjäl den tillbaks igen.*

Lenore Dove berättade en gång att en allmänning är mark som vem som helst får använda. Ibland jagar fredsväktarna bort henne och gässen från Ängen utan anledning. Hon säger att det bara är en droppe i ett hav av orättvisor. Hon gör mig orolig och jag är ändå en Abernathy.

Några av gässen väser och anmäler min ankomst. Lenore Doves ansikte var det första de såg när de kläcktes, och de älskar bara henne. Men eftersom jag har med mig majs kommer de att tolerera mig i dag. Jag kastar majsbornen en bit bort för att förvillan hennes livvakter och lutar mig fram för att ge henne en kyss. Och en till. Och sedan en till. Och hon besvarar mina kyssar.

”Grattis på födelsedagen”, säger hon när vi hämtar andan.
”Jag trodde inte vi skulle ses förrän efteråt.”

Det är slåttern hon pratar om, men jag vill inte prata om den.

"Hattie släppte iväg mig tidigare", säger jag. "Och jag fick den här i present – på den stora dagen." Jag tar fram flaskan.

"Då har du en bra bytesvara, särskilt i dag." Det är vid nyår och på den här dagen som de flesta super sig fulla. "Fyra ungar ... Det blir många familjer som drabbas."

Vi skulle visst prata om det ändå. "Det ordnar sig nog", säger jag men det låter falskt.

"Det där tror du väl inte på själv, va?"

"Kanske inte, men jag försöker. För det blir slåtter, oavsett vad jag tror på. Lika säkert som att solen går upp i morgon."

Lenore Dove rynkar pannan. "Det går inte att bevisa att det blir så. Man kan inte utgå ifrån att saker ska hända i morgon bara för att de har hänt förr. Den logiken håller inte."

"Gör den inte?" säger jag. "Det är ju typ så folk planerar sina liv."

"Och det är en del av vårt problem, att tänka att det är oundvikligt. Att tro att förändring inte är möjlig."

"Kanske det. Men jag kan faktiskt inte föreställa mig att solen inte ska gå upp i morgon."

Rynkan mellan ögonbrynen blir djupare medan hon funderar på svaret. "Kan du föreställa dig att den går upp över en värld utan slåttern?"

"Inte på min födelsedag. Jag har aldrig haft en födelsedag utan slåtter."

Jag försöker distrahera henne med en kyss, men hon vill verkligen försöka få mig att förstå. "Men lyssna nu", säger hon med eftertryck. "Tänk efter. Du säger 'Det är min födelsedag i dag och då är det slåtter. Förra året på min födelsedag var det också slåtter. Så det kommer att vara slåtter varje år på min födelsedag.' Men det kan du ju inte veta säkert."

Slåttern existerade ju inte ens för femtio år sen. Ge mig ett enda skäl till att det ska fortsätta vara slätter bara för att det är din födelsedag.”

För att vara en flicka som är tyst inför andra människor kan hon verkligen sjunga ut på tu man hand. Lenore Dove är alltid tålmodig när hon förklarar saker, hon låter aldrig överlägsen. Men hon är kanske helt enkelt för smart för mig. Tanken på en värld utan slätter är visserligen fin, men jag kan faktiskt inte föreställa mig det. Kapitolium har all makt och så är det med den saken.

”Jag sa inte att det *beror på* att det är min födelsedag. Jag sa ...” Vad var det jag hade sagt? Det minns jag inte ens. ”Förlåt, men jag fattar inte.”

Hon ser olycklig ut. ”Nej, det är jag som ska be om ursäkt. Det är ju faktiskt din födelsedag och jag håller på och pratar om jag vet inte vad.” Hon letar i en ficka och räcker fram ett litet paket inslaget i duvgrått tyg och med ett band i samma spräckliga gröna nyans som hennes ögon. ”Grattis på födelsedagen. Det är Tam Amber som har gjort den. Jag bytte till mig metallen mot ägg och hjälpte honom med designen.”

Tam Amber är inte bara en fantastisk mandolinspelare, han är också den bästa klensmeden i Distrikt 12. Det är han som kan fixa trasiga delar till gamla maskiner och tillverka nya prylar. Burdock har ett dussin pilspetsar av honom som är guld värda, och det finns rika människor i stan som har smycken som han har tillverkat av äkta guld eller silver, nedsmält från arvegods. Jag har inte en aning om vad han kan ha gjort till mig, men jag knyter ivrigt upp rosetten.

Först förstår jag inte vad det är för föremål som hamnar i min hand. Det är ett tunt metallband som ser ut som ett C. Jag fattar instinktivt om bågen medan jag undersöker de färggranna djuren som ser på varandra över öppningen.

Ett ormhuvud väser mot näbben på en långhalsad fågel. Jag lägger föremålet i handflatan och ser att djurens emaljerade fjäll och fjädrar pryder hela föremålet och smälter samman till samma mönster på mitten. Bakom varje huvud finns en liten ring fastsvetsad. Kanske till en kedja?

”Så vackert”, säger jag. ”Ska man ha det på sig?”

”Du vet ju att jag tycker att det ska vara någon nytta med vackra saker”, svarar Lenore Dove kryptiskt. Jag måste klura ut det själv.

Jag vänder och vrider på det och tar sedan greppet om C:et igen men täcker djurhuvudena med fingrarna. Då upptäcker jag vad det är för något. Den släta stälkanten är inte bara dekorativ.

”Det är ett eldstål”, säger jag.

”Det är precis vad det är! Man kan slå det mot flinta, men det funkar också med andra stenar som man kan slå gnistor med, som kvarts.”

Hemma har vi ett medfaret gammalt eldstål efter morsans släkt. Fult och matt. Morsan satt långa vinterkvällar och lärde mig att använda det så att jag verkligen skulle kunna tända en brasa, för att slippa slösa pengar på tändstickor. En sparad penny är en tjänad penny.

Jag stryker fingret över de fint smidda fjädrarna på fågelhalsen. ”Jag vill ju inte förstöra den.”

”Det kan du inte. Det är till för att slå gnistor med.” Hon rör vid ormhuvudet och sedan vid fågelhuvudet. ”Det krävs mycket för att förstöra de här två. De är överlevare.”

”Jag älskar det.” Jag ger henne en lång, mjuk kyss. ”Och jag brinner som eld för dig.”

Sådana saker säger de i Flocken, men just det uttrycket är vårt eget. Oftast ler hon åt det, men nu är hon dödsallvarlig. ”Detsamma.”

Vi kysser varandra tills jag känner smaken av salt. Jag behöver inte fråga varför.

"Du, det kommer att ordna sig", försäkrar jag. "Vi klarar oss." Hon nickar men slutar inte gråta. "Lenore Dove, vi kommer att ta oss igenom den här dagen, precis som förra året och året innan, och sen är det över."

"Nej, det är inte över", säger hon förbittrat. "Det är inte över för någon i Tolvan. Regimen ser till att hungerspelen bränns in i våra hjärnor." Hon knackar på flaskan. "Hattie har säkert valt rätt bransch. Folk behöver hjälp att glömma."

"Lenore Dove." Clerk Carmine ropar inte, men han har en röst som hörs väl ändå. Han står vid kanten av Ängen med knytnävarna nerkörda i sin lappade overall. Som fiolspelare är han rädd om händerna. "Måste nog göra dig i ordning nu."

"Jag kommer", säger hon och torkar tårarna.

Clerk Carmine kommenterar inte tårarna, utan ser bara på mig som om det är mitt fel att hon gråter. Sedan vänder han på klacken och går. Innan det blev allvar mellan Lenore Dove och mig struntade han i mig. Sedan dess verkar inget jag gör vara okej. En gång sa jag till Lenore Dove att jag tror att han helt enkelt hatar kärlek. Det var då hon avslöjade att han i trettio år har varit ihop med en karl i stan som byter ut krossade fönster. De måste hålla det hemligt, för fredsväktarna kan trakassera folk som är annorlunda. Man kan få sparken, till och med hamna i finkan. Med tanke på Clerk Carmines egna problem kunde man tänka sig att han skulle stötta vår kärlek – jag stöttar definitivt hans – men antagligen tycker han att Lenore Dove förtjänar bättre.

Hon avskyr att bli osams med mig, så jag säger bara: "Han börjar visst gilla mig." Hon skrattar till och stämningen lättar lite. "Jag kan komma förbi efteråt. Har lite att göra hemma, men jag är nog klar vid tretiden. Visst går vi ut i skogen då?"

”Ja, det gör vi.” Hon bekräftar med en kyss.

Hemma igen duschar jag med en hink kallvatten och klär mig i byxorna från farsans bröllopskostym och en skjorta morsan har sytt av näsdukar från Kapitoliums butik där gruvarbetarna gör sina inköp. Man måste åtminstone försöka se snygg ut vid slåttern. Om man kommer klädd i trasor kan man få stryk av fredsväktarna eller så kastar de ens föräldrar i finkan för att man inte visar respekt för dem som dog för Kapitolium i kriget. Däremot är det ingen som nämner alla dem som dog på vår sida.

Morsan ger mig mina födelsedagspresenter: ett års förbrukning av kalsonger sydda av mjölsäckar och en splitterny fickkniv, den senare med stränga order om att den inte får användas för några knivlekar. Sid ger mig en flintsten inslagen i en bit smutsig brunpapp och säger: ”Jag hittade den på grusvägen vid fredsväktarnas bas. Lenore Dove sa att du skulle vilja ha den.” Jag tar fram mitt eldstål, provar det och lyckas få till några riktigt fina gnistor. Och även om morsan inte är helsåld på Lenore Dove, eftersom hon distraherar mig, så tycker hon så mycket om eldstålet att hon trär ett skosnöre av läder genom metallringarna och knyter det om halsen på mig.

”Det är ett jättefint eldstål”, säger Sid och smeker längtansfullt fågeln.

”Ska jag lära dig använda det i kväll?” föreslår jag.

Sid skiner upp vid löftet att få göra något som vuxna sysslar med i kombination med min försäkran att jag inte ska resa bort. Han nickar glädjestrålade. ”Säkert?”

”Säkert! Det gör vi!” Jag rufsar om hans kalufs så att lockarna står åt alla håll.

”Sluta!” Sid skrattar och slår bort min hand. ”Nu måste jag ju kamma mig igen!”

”Sätt igång, då!” säger jag. Han springer sin väg och jag stoppar eldstålet innanför skjortan eftersom jag inte vill visa upp det för hela världen än, inte på slåtterdagen.

Jag har en liten stund över, så jag går mot stan för att byta till mig något. Det har blivit vindstilla och kvavt, som att ett oväder är på ingång. Jag får ont i magen vid åsynen av torget där det är en massa affischer uppsatta och kryllar av tungt beväpnade fredsväktare i vita uniformer. På sistone har ämnet varit ”Utan fred” och vi bombarderas med slagord. *UTANFRED, INGET BRÖD! UTANFRED, INGEN TRYGGHET!* Och förstås: *UTANFREDSVÄKTARE, INGEN FRED! UTAN KAPITOLIUM, INGEN FRED!* Bakom den tillfälliga scenen framför Rättens Hus hänger ett stort tygskynke med president Snows porträtt och orden *PANEMS FRÄMSTE FREDSVÄKTARE*.

Längst bort på torget bockar fredsväktare av deltagarna i slåttern. Kön är fortfarande kort så jag går dit och får det överstökat. Kvinnan ser mig inte i ögonen. Hon har väl fortfarande någon skam i kroppen eller så är hon bara likgiltig.

Apoteket har Panems flagga i fönstret vilket gör mig förbannad. Men det är i alla fall där jag kan göra den bästa bytesaffären med mitt brännvin. Det kittlar i näsan av skarpa kemikalier därinne. Som motvikt sprids en svag doft av kamomill från en blombukett som väntar på att användas till te och läkemedel. Jag vet att Burdock har plockat dem ute i skogen. På sistone har han utökat från jakt på vilt till att samla andra nyttigheter i skogen.

Butiken är tom sånär som på min klasskamrat Asterid March, som pysslar med små burkar på en hylla bakom disken. Hon har en lång blond fläta på ryggen, men hennes perfekta ansikte är inramat av små ostyriga lockar som lossnat ur frisyren i den fuktiga värmen. Asterid är stans skönhet och förmögen

med Distrikt 12:s mått mätt. Det gjorde att jag tyckte illa om henne, tills hon en kväll dök upp ensam i Sömmen för att ta hand om en grannkvinna som hade blivit piskad för att hon hade käftat emot en fredsväktare. Asterid hade med sig en salva som hon hade kokat själv och sedan gick hon sin väg utan ett ord om betalning. Efter det är det henne folk vänder sig till när anhöriga har fått smaka på piskan. Jag skulle tro att Asterid har mer ryggrad än de snorkiga kompisarna i hennes gäng i stan. Dessutom är Burdock tokig i henne, så jag försöker vara trevlig även om hans chanser att få henne är ungefär lika stora som för en härmskrika att få ihop det med en svan. Flickor från stan gifter sig inte med pojkar från Sömmen, inte utan att något gått väldigt snett.

"Har du någon användning för det här?" Jag ställer brännvinet på disken. "Till hostmedicin eller nåt sånt?"

"Det kan jag säkert ha." Asterid ger mig ett bra pris och lägger till en kvist kamomill. "För i dag, det sägs att kamomill för tur med sig."

Jag kör ner stjälken i ett knapphål. "Vem säger det? Burdock?"

Hon rodnar lite och jag funderar på om jag har missbedömt hans chanser. "Kanske det, jag minns inte."

"Vi behöver väl alla lite tur i dag." Jag kastar en blick mot flaggan i fönstret.

Asterid sänker rösten. "Vi ville inte ha den där. Det var fredsväktarna som envisades."

Vad hotade de med? Att kasta familjen March i fängelse? Vandalisera apoteket? Stänga det för gott? Det känns inte bra att jag var så negativ mot dem förut.

"Inget val, alltså." Jag nickar mot kamomillen. "Du tar väl en kvist själv också?"

Hon ler sorgset till svar och nickar.

Sedan går jag till grannbutiken, Donners konfekt, och köper en liten vit papperspåse med olikfärgade vingummin – Lenore Doves älsklingsgodis – som vi kan dela på senare. Hon kallar dem regnbågsgodis och svär på att hon kan skilja på smakerna, fastän alla smakar exakt likadant. Min klasskamrat Merrilee Donner expedierar mig, klädd i en nystruken rosa klänning och med matchande hårbånd i sitt cendréfärgade hår. Ingen kommer att kasta familjen Donner i finkan för att de ser sjaviga ut. Som tur var betalade Asterid mig med kontanter, för hos Donners kan man inte betala med sådana där polletter som gruvarbetarna får i lön. De duger egentligen bara i Kapitoliums butik, men många av handlarna i stan tar emot dem och morsan får rätt många i tvätteriet.

När jag lämnar affären tänker jag på min träff med Lenore Dove i skogen och ler hastigt åt Donners fina godisskylt. Då ser jag att det är dags. De jättelika skärmarna på var sida om scenen har tänts och där vajar flaggan till hungerspelens ära. För omkring femtio år sedan gjorde distrikten uppror mot regimens förtryck och startade ett blodigt inbördeskrig i Panem. Vi blev besegrade och som straff måste varje distrikt skicka två spelare, en flicka och en pojke mellan tolv och arton år, att slåss för sitt liv på en arena. Den sista överlevande utses till vinnare.

Vid slåttern, som hålls varje år den 4 juli, dras lotter med namnen på dem som ska åka till hungerspelen. Två fållor, en för flickor och en för pojkar, är inhägnade med orangefärgade rep som inte går att missa. Enligt traditionen samlas tolv-åringarna längst fram och sedan står ungarna i åldersordning med artonåringarna längst bak. Alla invånare är skyldiga att vara närvarande, men jag vet att morsan kommer att hålla Sid hemma så länge som det bara går, så jag bryr mig inte om att titta efter dem. Eftersom jag inte kan se Lenore Dove

någonstans går jag till sektionen för pojkar 14–16 år medan jag funderar på mina odds.

I dag finns det tjugo lotter med mitt namn. Varje år får alla en lott, men jag tilldelas ytterligare tre per år eftersom jag alltid tar tre tesseras extra till mat åt mig och min familj. För en tessera får man en ranson med matolja och en mjölsäck märkt GÅVA FRÅN KAPITOLIUM per person. Ransonerna delas ut en gång i månaden i Rättens Hus. För extraransoner får jag tre lotter med mitt namn i slåttern varje år. De där tilläggen läggs på hög år från år. Fyra lotter varje år gånger fem år blir tjugo lotter. Men ännu värre är att det är femtio år sedan det första hungerspelet och alltså den andra kvartssekelkuvningen. Då måste varje distrikt skicka dubbelt så många ungar. För mig blir det som att ha fyrtio lotter ett vanligt år. Och de oddsen gillar inte jag.

Det blir mer och mer folk, men jag ser ändå en av tolvåringarna längst fram som försöker dölja att han gråter. Om två år kommer Sid att stå där. Jag funderar på om det kommer att vara morsan eller jag som sätter sig med honom och förklarar vad som gäller i slåttern. Att han måste se fin ut och hålla tyst och inte ställa till bråk. Även om det otänkbara händer och hans namn läses upp så måste han finna sig i det, bita ihop och tappert gå upp på scenen eftersom det inte är något alternativ att bjuda motstånd. Fredsväktarna kommer att släpa upp honom sparkande och skrikande om de måste, så han måste försöka gå med värdighet. Och alltid minnas att, vad som än händer, kommer hans familj att älska honom och vara stolta över honom för alltid.

Och om Sid skulle fråga ”Varför måste jag göra det här?” kan vi bara svara ”Därför att det är så det är”.

Lenore Dove skulle hata att höra det. Men det är verkligen så det är.

”Grattis på födelsedagen.” Någon stöter till min axel och där står Burdock i en trådsliten kostym tillsammans med vår vän Blair, som har ärvt en tre storlekar för stor frackskjorta från sin storebror.

Blair trycker ett paket rostade jordnötter från Kapitolium-butiken mot mitt bröst. ”Och må alla dina önskningar slå in.”

”Tack ska du ha.” Jag stoppar nötterna och påsen med vingummin i fickan. ”Ni hade inte behövt klä upp er för min skull.”

”Jomen vi ville att din födelsedag skulle bli nåt extra”, säger Blair. ”Hur kan man vara så dum att man föds på slätterdagen?”

”Varför inte, om man gillar utmaningar?” säger Burdock med beundran i rösten.

”Jag får spela med de kort jag har fått i given. Men ni har väl hört det där om ’otur i spel, tur i kärlek’?” Jag rättar till kammillkvisten. ”Kolla här vad jag fick av din flickvän, Burdie.”

Vi riktar uppmärksamheten mot flickornas fålla, där Asterid står och pratar med Merrilee och hennes enäggstvilling Maysilee, den högfärdigaste tjejen i hela stan.

”Vet hennes vänner om er två, Everdeen?” frågar Blair.

”Finns inget att veta”, svarar Burdock med ett flin. ”Inte än, i varje fall.”

Högtalarsystemet sprakar igång och får oss att nyktra till. Just då får jag se Lenore Dove stiga åt sidan för en fredsväktare och klämma sig in i inhägnaden. Hon ser fin ut i en äppelröd klänning med volanger som hon brukar ha på sig ibland när hon uppträder. Håret är uppsatt med metallkammar som Tam Amber har gjort åt henne. Fin och bister ser hon ut.

En inspelning av nationalsången skraller i högtalarna så att tänderna skallrar i munnen på mig.